

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1549. usque ad annum 1551 - ... Atque Tabulis
Chronologicis Ab Anno Christi 1000 Usque Ad 1595 ...

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118537

§. 58. Mors & historia S. Joannis de Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66584](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66584)

profudit expensas. Obiit in eadem Diœ-
 cesi sua die vigesima quinta Mensis Au-
 gusti hoc anno reparatæ salutis millesi-
 mo quingentesimo quinquagesimo, &
 ejus cor Pontifaro in Franciscanorum
 coenobio depositum, corpusque in Ec-
 clesia Rothomagensi haud procul ab Al-
 tari majori in Patru sui tumulo condi-
 tum fuit.

§. LVIII.

*Mors & Historia S. Joannis
de Deo.*

Eodem hoc anno mortalitatem exiit *Rayn. ad an.*
 sanctus Joannes de Deo sacrae Fa-
 milia ab Hospitalitate nuncupatae Fun-
 dator. Natus is erat die octava Martii
 Anno Christi millesimo quadringentesi-
 mo nonagesimo quinto ex parentibus
 pauperibus, ac ignobili genere or-
 tis Montemajoronavi, quod exi-
 guum quidem Lusitaniæ oppidum, Co-
 mitatus tamen titulo insignitum in Al-
 teneiana Provincia Eboriensis Diœ-
 cesis situm est. Educabatur Joannes a
 suo Patre nomine Andrea Ciudado, ejus-
 que Matre, cujus nomen ignoratur, in
 assiduo pietatis exercitio usque ad octa-
 vum, vel circiter nonum ætatis annum,
 quo juvenis a quodam incognito Sacer-
 dote, quem parentes in sua domo ho-
 spitio

Sæc. XVI.
A.C. 1550.

*Baillet vies
des Saints
tom. 1. 8. de
Mars.*

spitio excipiebant, incio eius Patre ac
Matre Oropesam Castellæ oppidum ab-
ducebatur & ab eodem postea in itinere
Madritum versus derelinquebatur. Itaque
omni ope ac consilio destitutus, cuidam
homini probi nomine Mayoralo sua ad-
dixit obsequia, a quo nonnisi decimum
quartum ætatis annum agens, ad vil-
lam suam mittebatur, ut ibidem armen-
torum curam gereret. Vix eo advena-
rat Joannes, cum illico cunctas actio-
nes suas adeo probe institueret, ut ejus
vita nonnisi continuus piorum exercitio-
rum concursus esse videretur, hinc illius
Dominus famuli sui virtutes admiratus,
evolutis quibusdam annis eidem suæ fa-
milix curam ruri demandabat, eumque
omnium suorum bonorum Administrum
constituit, tandemque illi filiam suam
nuptui dare promisit. Verum juvenis
hic cœlibem vitam conjugii mo-
lestiis longe præferens, oblatas has-
ce nuptias respuit, cumque Domini sui
solicitationes effugere pararet, sese pe-
riculo exposuit longe majori, ac erat id,
quod declinare studuerat; cum enim an-
no Domini millesimo quingentesimo vi-
gesimo secundo Carolus V. Fontis ara-
biam seu Fontem rapidum Gallis eripe-
re decerneret, hancque urbem obsidio-
ne premeret, Joannes cuidam pe-
centu-

centuriæ, quam Joannes Ferruz Nobilis conduxerat, nomen dedit.

Sæcul XVI.
A.C. 1550.

Verum Joannis mores adeo modesti, ac bene compositi, quibus hucusque assueverat, per novum hoc vitæ genus tantopere corrumpebantur, ut perversorum exemplo veluti torrentis impetu abreptus illam verecundiam, ac modestiam, quæ semper in ejus actionibus elucescebat, sensim amitteret; quapropter neglectis solitis pietatis exercitiis in omnia scelera, quæ militaris vitæ licentia suggerit, sese præcipitem dedit, quin indomita suorum affectuum libertas ullo pudoris repagulo cohiberi potuerit. Attamen Deus, qui Joannem sibi selegerat, illum tam variis, ac funestis malis premi permisit, ut undique graviter afflictus tandem in se reverti, ac profanæ militiæ nuntium mittere decerneret. Ergo Oroperam redux pristinum suum Dominum Mayoralum adit, a quo non sine lætitia exceptus denuo administrandæ rei domesticæ præficitur. Verum decimo post anno fama ubique divulgante, quod Cæsar Turcis bellum illaturus copias conscriberet, bellicus sanguis in Joannis venis rursus ebullire cæpit, quapropter denuo militiæ adscriptus in Hungariam usque delatus ibidem castra secutus est, donec Turcis sese recipientibus Cæsar Hispanis copiis

Hist. Eccles. Tom. XL. Q missio-

Sæcul. XVI
A.C. 1550.

missionem fecisset: Itaque Joannes cum ceteris dimissus in patriam suam reversus est, ubi de Patris, Matrisque suæ obitu per Patruum suum certior factus in Andalusiam venit, inde vero Septam, ad Africæ oram progressus, ibidem aliquamdiu substitit: verum inde Gibaltaram, seu Calpen reversus manuum labore victum quærere satagebat, vitæque suæ dies cum ingenti pietatis laude transigebat. Eo tempore haud minus quam quadraginta annis erat Joannes, qui ex victus parsimonia quasdam colligens pecunias, illas in emendis sacris Imaginibus, Christianæ Doctrinæ libris, aliisque precationum libellis, ut illos Gibaltaræ divenderet, insumpsit, hac igitur ratione aucto exiguo illius ærario Granadam proficisci constituit, ubi libros prope Regiam urbis portam vœnum exposuit, postquam vero compererat, quod Joannes Avila, qui passim Andalusie Apostolus nuncupabatur, occurrente D. Sebastiani festivitate in Eremitica domo eidem Sancto sacra prædicatum adveniret, mox Joannes hunc Prædicatorem excepturus accurrit, ejusque sermone cor suum tam intimo dolore tactum sensit, ut in lacrimas difluens totam Ecclesiam ejulatu ac lamentis replet, unde a non paucis tanquam fanaticus deridebatur, ipse
vero

Sæc. XVI.
A.C. 1550.

vero pectus suam dire contundens, vul-
tumque dilacerans ipsam quoque bar-
bam, ac capillos sibi evulfit, & sese in
lutum demergens præteritæ vitæ suæ
noxas amare deploravit, tota vocis con-
tentione Dei misericordiam implorans.
Habebatur ab omnibus tanquam insa-
nus, puerique in eum lapides jaciunt,
illumque insequuntur, adeo, ut undi-
que sanguine madens in domum suam
reverteretur. Verum ab illo temporis
articulo Joannes unice suas eo curas in-
tendit, ut omnibus bonis suis penitus
abdicatis ad extremam sese redigeret
paupertatem, rursumque caput, pedes-
que nudus, solo indusio, ac femorali-
bus indutus tanquam phreneticus per
urbem curfaret, donec tandem ad
Cathedralem Ecclesiam perveniret.

Cum autem Joannes tam insolitum
vitæ genus ducere cæpisset, ex quo A-
vilæ sermonem perceperat, hinc ad
eundem hunc Concionatorem eo fine
deducendus comprehendebatur, ut per
ejus sermonem tam periculose læsa hu-
jus Viri phantasia forte sanari posset.
Equidem Avila ad conspectum hujus
hominis luto, ac sanguine respersi atto-
nitus hæsit, ubi vero cum illo remotis
arbitris solus conferebat, tantopere de
illius, qui non ita pridem tanquam in-
sanus passim deridebatur, pijs consiliis

Q 2

ac

Sæcul XVI
A.C. 1550.

ac sermonibus lætabatur, ut ipse illum in sancto suo proposito magis firmare fatageret, eique in cunctis occasionibus se præsto futurum polliceretur: igitur Joannes hujus Viri Apostolici præsidio lætus arbitrabatur, quod nunquam factis se omnium abjectissimum ostendere posset, nisi rursus sese tanquam insanum omnium ludibrio exponeret, hinc id etiam modo tam insolito exequebatur, ut stolidorum domui inclusus singulis diebus usque ad sanguinis effusionem verberaretur, quo supplicio ad tam periculosum vitæ suæ statum redigebatur, ut Doctor Avila re comperta ipsum in Hospitali visum iret, atque hortaretur, ut tandem voluntariam hanc insaniam manifestaret, atque exercitiis suæ, ac proximi sui salutis longe magis proficuis operam daret. Paruit quantocius Joannes Avilæ monitis, unde Hospitalis Ministri hunc Virum tam subito sanæ menti, ac judicii usui restitutum admirantes, tanta illum sollicitudine curabant, ut intra breve temporis spatium integre pristinam valetudinem viresque recuperaret.

Nihilominus Joannes per aliquot adhuc Menses in hoc Xenodochio persistens, inde nonnisi vigesima prima Mensis Octobris secessit, ut Directoris sui monitis aquietens votum, quo Deo in-
ten

ter pauperes inservire promiserat, ad-
 impleret. Huic igitur pio exercitio ini-
 tium dedit, instituta hanc in rem pere-
 grinatione sacra ad ædes Beatæ Virgi-
 nis prope Guadalupam in Extremadura
 Lusitanica sitas, ubi inter primas
 curas habuit, ut ad forum ligna depor-
 tans ea divenderet, atque ex lucro in-
 de hausto quosdam pauperes aleret.
 Unde non pauci probitate magis con-
 spicui tam rara virtute animati eidem
 varia subsidia conferre certabant, at-
 que sanctus horum eleemosynis auctus æ-
 des conducebat, ad quas infirmos depor-
 tans illis cum tanta Oeconomia, soler-
 tia, ac prudentia inserviebat, ut uni-
 versam urbem in admirationem rape-
 ret. Hæc prima fuere incunabula ce-
 lebris illius Nosocomii Granatensis,
 necnon totius Ordinis, cujus Alumni
 vocantur *Fratres de Misericordia*, quo-
 rum Institutum brevi tam stupendo suc-
 cessu diffundebatur, ut illud Dei opus
 fuisse haud dubitandi locus superesset.

Verum sancti hujus Viri chari-
 tas nequaquam infirmorum cura tan-
 quam limitibus sese constringi pa-
 tiebatur, quapropter cuncta illorum
 etiam pauperum, qui victum emendi-
 care erubescabant, miseriis subveniendi
 media sollicite explorabat, illisque,
 quorum opera a nemine conducebatur, la-

Q 3

boran-

Sæcul. XVI.

A C. 1550.

Sæcul XVI
A.C. 1550.

borandi occasiones, ne otio tabescerent, procurabat, speciali tamen sollicitudine innuptis dote, ac ope destitutis, præcipue quando adhuc erant juvenes, prospexit, eorumque necessitates sublevavit, necnon de eorum alimentis cavivit, ut eas illius mali periculo subduceret, cui illas tam rerum inopia, quam sexus imbecillitas exposuerat. Quinimo ipsa etiam ingrediebatur lupanaria, ut inde mulieres prostitutas revocaret, easque ad meliorem frugem reduceret: cum vero hac actione facile quorundam male sentientium calumniam sibi accersere posset, hinc Avilæ Directoris sui consilia secutus hac in re tantam adhibuit cautelam, ac prudentiam, ut universa Granatensis civitas uberes tantæ charitatis fructus amplis celebraret encomiis, quippe quamplurimas ejusmodi fœminas ad omne scelus proclives e libidinis publicæ cœno reduxit, eisque de alimentis providens in idem crimen recidendi occasiones sustulit. Tandem piis hisce exercitiis penitus intentus, atque in oratione assiduus corporis quoque afflictationes longe rigidissimas adjunxit, adeo, ut charitatis laboribus, pœnitentiæ austeritate, ac continua exercitatione omnibus viribus, licet alias robustioris esset corporis, penitus exhaustus in morbum incideret, animamque

que Deo redderet inter brachia Archie-
 piscopi, qui excepta illius confessione
 eidem sacrum Viaticum, sacrumque o-
 leum administrabat, pollicitatione facta,
 quod omne æs alienum solvere, atque No-
 focomia ab eo in urbe, ac Diæcesi Gra-
 natenſi erecta perficere, necnon pau-
 peribus Familiis mendicato vivere eru-
 bescentibus, quibus Joannes clam pro-
 spexerat, subvenire, ac prostitutas mu-
 lieres Christo lucrifactas alere velit.

Contigit hujus sancti Viri obitus hoc
 anno Domini millesimo quingentesimo
 quinquagesimo die octava Martii, ea-
 dem nimirum die, qua Joannes primam
 lucem aspexit, tum nonnisi quinquage-
 simum quintum ætatis suæ annum a-
 gens. Sepultus est FF. Minimorum ha-
 bitu indutus in suorum Religiosorum
 Templo, quod vulgo domus Beatæ Vir-
 ginis de Victoria nuncupatur. Postea
 Anno Christi millesimo sexcentesimo
 trigesimo ob miraculorum præstantiam
 Beatorum catalogo ab Urbano VIII.
 Papa adscriptus, demum anno Domini
 sexcentesimo nonagesimo supra millesi-
 mum ab Alexandro VIII. inter Cælites
 relatus est.

Sæcul. XVI.
 A.C 1550.